bástya védi az ártó szelektől a pusztát. A mögött áll valahol Kutony sátorhalma, az új falu. Vidoran mutatja magát, túlnyomórészt fehér falú, cserepes házaival. Egyelőre még másként csupasz, mert az utcákra ültetett akácok még nagyon fiatalok, és nem visznek színt a falu képébe.

Benéztem a Tanácsházára is. Beszéltem a fiatal V. B. elnökkel, aki Gyóni Pista bácsi veje. Mint tanácselnök is fiatal, novemberben választották meg. A fiatal elnök részben megerősítette az öregtől kapott adatokat Harkakötönyről, összehasonlító statisztikai adatokkal szolgált. A szám-statisztika rideggé teszi olykor az egész környezetet. De a fiatal tanácselnök felsorolása annyira teli van az átélés gyönyörtkeltő érzékeltetésével, szinte a nap süt szavain át. Ebből is kiemelkedő a közoktatás ügye. Az önálló közigazgatásra való átszervezés előtt a területen két osztatlan iskola volt, egy-egy tanerővel, ami most két-két tanerővel tanít, a község belterületén épült egy új iskola és most kilenc tanerő tanít háromszáz létszámú tankötelest. S a falu területén ötvenegy új ház épült.

Az adatokat bejegyezgetve noteszomba, búcsúzom a kun-falutól. Ahogy megyek az út mellett a rozstáblán pásztor lányt hallottam énekelni. Üde hangján a „Trubadur" kovács-kórusának dallama szállt és egy ekeszarvat fogó ember feje figyelmesen emelkedett, úgy hallgatta a munka gyönyörű melódiáját. Szépnek találta a társas munka örökszép melódiáját, de csak nevetve csóválgatta fejét. Tetszett neki már, amit meg nem értett, hogy változik itt is az idő: a föld. S főleg a fiatalság már újfajta énekeket dalol.

A traktorok fémes dobogással, dübörögték a taktust a leány dalához s így ébresztgették az elkövetkező jobb holnapot!

PETROVÁCZ ISTVÁN:

„Én"

— Magamnak és fiatal barátaimnak —

Kamasz ifjú, indultam a társak
seregéhez, ők jöttek elém,
s mikor egymáshoz érnénk, közénk áll
az a csúf, hideg én,
az a csúf, hideg én.

Lobogásra, örömre születtünk,
nem enyészni üszök-feketén.
Magad megszenesedsz! Mit akarsz hát
te örömtelen én,
te örömtelen én?

Lehetsz minden — magadban különc [vagy,
s csak a másban feloldva — egyén!
Önmagadban hiába is oldódsz
te egyéntelen én,
te egyéntelen én!

Nyakas lényednek emberik arca
zokog börtönöd vak fenekén.
Ki a fényre őt mért nem ereszted
gonosz, zsarnoki én,
gonosz, zsarnoki én?

Fel, az ifjú tavaszba emellek,
s rügybontó sugarak melegén
befagyott csigahéjad feloldom
te konok, dacos én,
te konok, dacos én.

S nyakas lényemnek emberibb arcát
kitakarom, mosdassa fény...
S belenőve a termékeny másba
leszek végtelen én,
leszek végtelen én!